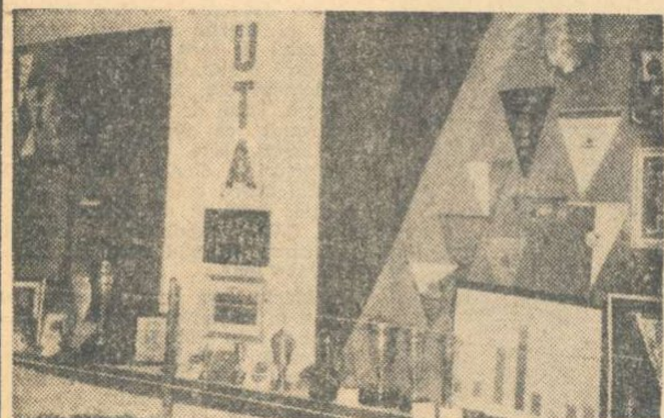
sportul Magazin

Incursiune în trecutul îndepărtat și apropiat

Arădenii se pot mîndri cu istoria sportivă a orașului lor, care, în anii din urmă, s-a legat de realizări tot mai mari, sub raportul performanțelor, al practicării exercițiilor fizice, al participării la competiții a tineretului.

Și iată că o serie de momente importante din această istorie sportivă au fost înfățișate în cadrul expoziției de trofee și documente organizată de Consiliul județean pentru cultură fizică și sport.

Dar și alte orașe se pot mîndri cu trecutul lor sportiv. Pe cînd, deci, organizarea unor expoziții similare?

VIGU — „SELECȚIONER"!

Mijlocașul „olimpicilor" și al Stelei, Vigu, a avut recent o interesantă idee: **a alcătuit o selecționată din jucători care au început cariera fotbalistică la Oradea și, în prezent, activează la alte formații.** Această selecționată, pusă în temă de către Vigu, ar urma să întîlnească, la sfîrșitul campionatului, la Oradea, într-un amical, actuala echipă a Crișului. „Selecționerul" Vigu a alcătuit următorul „11": **Mărculescu** (C.F.R. Cluj) — **Sătmăreanu** (Steaua), **Solomon** („U"), **Pojoni** (U.T.A.), **Popovici** (U.T.A.), **Vigu**, **Cojocaru** (C.F.R. Cluj), **Raksi** (Progresul), **Kun I** (Poli Timișoara), **Kun II** (U.T.A.), **Cassai** (Progresul).

GOLUL — PÎINEA CEA DE TOATE ZILELE A ÎNAINTAȘILOR

Interviu cu Florea Dumitrache, primul fotbalist român inclus într-o selecționată mondială

Terasa Lido a intrat și în preferințele fotbaliștilor bucureșteni, fiind frecventată de ei cu precădere în zilele de repaus ce urmează jocurilor de campionat. De aceea n-am fost surprins cînd Dumitrache a fixat aici locul nostru de întîlnire pentru prezentul interviu. Era a doua zi după meciul de la Arad, cu un epilog atît de fericit pentru dinamoviști, și cu 24 de ore înaintea plecării sale spre Moscova, pentru participarea la partida de adio a lui Iașin.

„Mă simt extrem de onorat, și-a început Dumitrache mărturisirile, **prin invitația care mi s-a făcut de a participa la acest meci jubiliar. Poate că mai mult decît o recunoaștere a valorii mele ca jucător, invitația transmisă reprezintă o dovadă de apreciere a fotbalului românesc în general".**

Din modestie, fără îndoială, Dumitrache a evitat în discuția noastră să facă referire la faptul (știut de toată lumea) că ESTE PRIMUL FOTBALIST ROMÂN INCLUS ÎNTR-O SELECȚIONATĂ A LUMII. **Și asta la vîrsta de 23 de ani, cînd — de obicei — cariera unui jucător de fotbal, deci și a lui Dumitrache, este încă departe de a atinge apogeul!**

Cum în această ultimă săptămînă, datorită evoluției sale în meciul de la Moscova, Dumitrache s-a aflat — într-o mai mare măsură — în atenția iubitorilor de fotbal de la noi și cum credem că aceștia sînt interesați să cunoască cît mai multe amănunte în legătură cu biografia lui sportivă, cu activitatea actuală și proiectele sale de viitor, am folosit prilejul discuției cu el pentru a le afla chiar de la sursă.

★

Pe scurt, drumul lui Dumitrache în fotbal (care a fost permanent încurajat atît de îndemnurile tatălui său, cît și de exemplul fratelui mai mare, Marin Dumitrache, fost jucător în divizia B la C.S.M.S. Iași) ar cuprinde următoarele etape: la început — ca în cazul oricărui copil — joaca pe un maidan din cartierul Giurgiului, apoi din 1961 la piticii Rapidului **(„în Giulești, m-a dus un prieten, dar n-am rămas acolo decît un an, fiindcă antrenorii** Cristescu și **Costea — neconvinși de calitățile mele — mi-au dat drumul să plec"),** doi ani la T.U.G., după care — în 1964 — a trecut la Dinamo, descoperit de ochiul antrenorului Traian Ionescu **(„îi sînt recunoscător acestui om, care a contribuit direct la formarea și afirmarea mea ca fotbalist").** Un an și jumătate a jucat în formația de juniori a clubului din șoseaua Ștefan cel Mare, după care a debutat în echipa mare, într-un meci cu F.C. Argeș. Odată titularizat, nu l-au mai scos din echipă — așa cum singur mărturisește — decît accidentările și... suspendările. Calitățile sale l-au impus destul de repede și în vederile selecționerilor echipei naționale, avînd deja înscrise 22 de prezențe sub culorile țării.

— Ești mulțumit de ceea ce ai realizat pînă acum în fotbal? l-am întrebat.

— N-aș putea spune că nu. Deși sînt convins că mai am mult de muncit pentru a ajunge la perfecțiune, pentru a mă putea afirma deplin și a mă menține la un nivel superior de pregătire și de joc.

— Ce crezi că îți lipsește, în principal, pentru a deveni un jucător complet?

— După cum bine se știe, eu am o constituție mai puțin... atletică. Din acest motiv, sînt deficitar la capitolele capacitate fizică și rezistență. Este, deci, limpede că dacă voi reuși să-mi îmbogățesc pregătirea fizică, randamentul meu în joc va crește substanțial.

★

— Lumea se obișnuise a te considera omul de gol. În ultima vreme, însă, ai manifestat o scădere din punctul de vedere al eficacității, atît în echipa de club, cît și în reprezentativa națională. Care consideri că sînt cauzele?

— Golul, pîinea cea de toate zilele a înaintașilor, a fost și rămîne marea mea pasiune. Mă bucur nespus întotdeauna cînd reușesc să marchez, cu capul sau cu piciorul, nu am preferințe. Postul pe care joc în echipă îmi oferă posibilitatea să-mi satisfac această plăcere, care, însă, de la o vreme, a devenit mai greu de realizat. O primă cauză ar fi aceea că, atît în cadrul echipei mele de club, cît și în reprezentativă, datorită jocului prea retras al celorlalți colegi de atac, rămîn adesea izolat, fiind nevoit să rezolv singur o fază în luptă cu 2—3 sau — uneori — chiar 4 apărători adverși. Ori, fără un om de legătură corespunzător la înaintare, cu care să mă pot înțelege și colabora, îmi este — desigur — greu să pot depăși baricadele din față. O altă cauză ar constitui-o jocul prea dur al apărărilor adverse care, mai ales la meciurile de pe teren propriu, urmăresc fățiș „scoaterea din circulație" a înaintașilor considerați mai periculoși, perspectivă în care m-am aflat și eu nu de puține ori. Știu, însă, prea bine că, indiferent de obstacole, Dumitrache trebuie să devină omul de gol. Altfel, oricît de bine aș juca, publicul nu va fi mulțumit...

— Eficacitatea mai scăzută constituie oare și motivul pentru care ai devenit mai irascibil în teren?

— Este adevărat că de la o vreme sînt mai nervos și mi s-a întîmplat chiar să-mi pierd, uneori, controlul. Motivul principal al acestor manifestări îl constituie hărțuiala continuă la care mă supun adversarii. Nu toți merg pînă la a mă lovi, dar sînt destui cei ce caută cu tot dinadinsul să mă enerveze, uzînd de mijloace diferite, dar la fel de urîte.

— Cum vezi șansele echipei Dinamo la titlul de campioană?

— Cred că nu ne poate scăpa locul întîi. Și cînd fac această afirmație, mă gîndesc — în primul rînd — la faptul că echipa noastră este cea mai omogenă valoric și manifestă constanță în joc.

— Ce proiecte imediate ai?

— Îmi doresc să fiu cît mai util echipei mele de club în disputa pentru cîștigarea campionatului și (de ce nu?) a Cupei, iar echipei reprezentative în lupta pentru calificare în turneul final al campionatului european. Pe plan profesional, intenționez să devin din toamnă student la I.E.F.S.

— În încheiere, o „reclamație" a suporterilor tăi, a atîtor băieți și fete care îți scriu, fără a primi răspuns...

— Dacă aș răspunde la toți cei care îmi scriu, solicitînd fotografii sau autografe, n-aș mai avea timp să fac alte lucruri. În primul rînd, să mă antrenez. Și, nemaifiind același jucător, nu voi mai fi pe placul suporterilor mei, care vor înceta atunci să-mi mai scrie. Îi asigur, însă, că citesc cu plăcere corespondența că păstrez toate scrisorile. Într-o zi le voi reciti cu nostalgie...

C. FIRĂNESCU

O poză de familie: Dumitrache, împreună cu părinții săi, o mătușă și un nepoțel.
Foto: DRAGOȘ NEAGU

Adevăruri

Copilul rîde:

„Înțelepciunea și iubirea mea e jocul!"

Tînărul cîntă:

„Jocul și înțelepciunea mea e iubirea!"

Bătrînul tace:

„Iubirea și jocul meu e-nțelepciunea!"

În viață, izbînzile sînt legate de chinuri și osteneli.

G. Călinescu

Totul la om trebuie să fie frumos: și chipul, și hainele, și sufletul și gîndurile.

A. P. Cehov

Repausul nu se află nicăieri în natură.

B. P. Hașdeu

Cine ostenește prea devreme pare să consimtă la dispariția lui.

T. Arghezi

Culese de Tiberiu CORNEȘEANU

Experiența Școlii superioare sportive din Köln

CU PRUNCII LA BAZIN!

Există o trăsătură caracteristică epocii noastre, aceea de a vedea cum minunății, unicate de altădată ajung la îndemîna oricui. Acesta este sensul cel mai evident al mereu reînnoitelor victorii ale omului în neostenita lui luptă pentru perfecționare. Acestea au fost primele gînduri ce m-au năpădit cînd am părăsit moderna policlinică dintr-un cartier central al marelui oraș Köln. Nu, n-am să evoc aci victorii chirurgicale, nici măcar performanțe în tratamente medicale. În subsolurile numitei policlinici am vizitat un bazin rotund, nu prea mare, cu apa adîncă de vreun metru și ceva și caldă de vreo 30 de grade. Evident, destinația inițială a bazinului era regenerarea capacităților motrice ale pacienților. Dar prof. dr. Liselott Diem, conducătoarea Seminarului didactic-metodic al Școlii superioare sportive din Köln, a intervenit pe lîngă administrația policlinicii, cerînd permisiunea de a folosi bazinul pentru o experiență inedită, mai bine zis un studiu efectuat de asistenții săi.

Nu voi intra în amănuntele cercetării care și-a propus să urmărească prioritățile în coordonare la copiii mici, cu deosebire prin exemplul ținutei lor în apă. Mă voi mărgini să amintesc cîteva din impresiile înregistrate în acea după-amiază. În prezența celor doi asistenți universitari (care efectuează cercetarea), au sosit la bazin trei tinere mame, în costume de baie, însoțite de progeniturile lor de-o șchioapă, avînd adică vîrste între opt luni și mai puțin de doi ani! Avînd experiența cîtorva lecții anterioare, mamele intră în bazin cu copiii, pe care-i supraveghează și-i dirijează în mișcările lor spontane, reflexe. Ca elemente stimulatoare se folosesc mici mingi colorate, atrăgătoare,

Lecția de înot a sugarilor poate începe și în cada de baie

spre care copiii întind instinctiv mîinile, eliberîndu-se de sub tutela mamelor și realizînd inconștient menținerea la suprafața apei. Fără ajutorul cuiva, bine exersat, sugarul de 8 luni era în stare să stea cîteva minute deasupra apei în poziția pe spate. Impresionantă este mai ales capacitatea acestor prunci de a se scufunda sub apă, unde țin de obicei ochii deschiși și se agață de brațul mamei sau de balustrada bazinului.

Firește că la asemenea vîrste nu se poate încă vorbi despre înotul propriu-zis, dar pruncii aceștia ținuți săptămînal sub observație vor duce la concluzii importante. Interesant este asentimentul părinților care-și aduc aci copiii. Ei sînt convinși (sau au fost convinși) că antrenamentul în apă susține dezvoltarea fizică timpurie a copilului, că acesta își sporește devreme încrederea în sine și că se evită astfel posibile accidente mai tîrziu. După exercițiile în apă nu se înregistrează nici un simptom de epuizare fizică, ci, dimpotrivă, doar urmări pozitive, o dată cu de loc surprinzătoarea constatare că în apă corpul e mai puțin împovărat la mișcare decît în alergare de pildă.

Cineva susține că astăzi copiii sînt mult mai cruțați decît ar trebui, mai cocoloșiți și deci mai slab înzestrați în lupta cu natura. Experiența de la Köln încearcă să fie și un remediu. Chiar dacă nu aveți curajul să vă trimiteți pruncul la bazin, puteți să-i oferiți premiera nautică în cada din baia proprie! Unde sînt vremurile cînd învățam să înot abia la vîrsta de 11 ani, prins ca o rîmă în colacul de salvare legat de prăjina maestrului băieș ce mă plimba de-a lungul piscinei de la Băile Herculane?

Victor BĂNCIULESCU

Picături

● Nu totdeauna, după un campionat, echipa care iese basma curată, are și stofă...

● Unii jucători confundă pregătirea fizică cu... pregătirea la fizică; și iau note mici...

● Numai echipa care pierde în minutul 90, știe să prețuiască... clipele!

● Apărarea în linie are, adesea, funcție aritmetică: sub linie... se adună golurile!

● Arbitrul — unul care nu iartă greșelile altora.

● Pentru un ceferist, fenta este o schimbare de macaz.

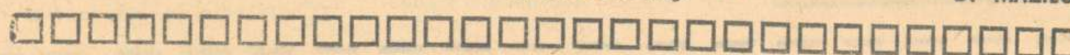
Barbu ALEXANDRU
D. MAZILU

Constănțencelor le place fotbalul...

La Constanța, din ce în ce mai multe fete practică fotbalul, iar numărul spectatorilor care asistă la meciurile lor este și el în creștere. Recent, a avut loc o dublă întîlnire între echipele Autobuzul și Tomistex (ambele din Constanța) care s-a încheiat cu următoarele rezultate 2—0, respectiv 0—0. Cele mai bune atacante, ale echipei Autobuzul, au fost Margareta Lazăr și Ana Ene.

Dat fiind interesul crescînd pentru fotbalul feminin, se preconizează înființarea, în toamnă, a unui campionat județean.

C. POPA-coresp.

LA BUCUREȘTI, CU JACK JOHNSON, CAMPIONUL LUMII LA CATEGORIA GREA

Boxerul negru Jack Johnson, campion al lumii la categoria grea, aflat în Europa în turneu de agrement, a sosit la București, în luna mai 1914, împreună cu soția și doi nepoți, și a locuit la hotelul Palace (actualul „Cișmigiu"). El a susținut un meci demonstrativ, la circul Sidoli, cu Jean Terțiev. Reclama anunța că Jean Terțiev va primi 500 lei dacă va rezista cinci minute. Acest gen de reclamă a produs un efect deosebit în rîndurile publicului. Au venit la circ vreo 1 500 persoane, deși biletele de intrare erau foarte scumpe.

Primul a apărut în ring Jack Johnson. A executat box cu umbra, apoi a sărit la coardă și, în fine, a bătut de nenumărate ori un pucing-ball. Trăgînd o ultimă lovitură, cu dreapta, cureluşa de care era prins pucing-ball-ul s-a rupt și acesta a ajuns în rotundul circului, lovindu-l pe dr. Mina Minovici. Publicul a început să rîdă și, totodată, să-l aplaude pe negru. După mulți ani, unii s-au întrebat dacă nu cumva cureluşa fusese crestată mai înainte, ca să se poată rupe.

A urmat o exhibiție de box cu mănuși cu cei doi nepoți. În fine, a apărut și Jean Terțiev. El era foarte bine clădit, plin de mușchi, un adevărat atlet. De altfel, practica halterele la sala „Tir". Jean Terțiev, care avea în jurul centurii o panglică tricoloră, era foarte emoționat. Din primul minut, Johnson l-a pistonat cu directe de stînga, și fața lui Terțiev s-a acoperit de sînge. În acest timp, el n-a putut schița nici o lovitură, din cauză că Jack Johnson îl ținea la distanță și dansa în fața lui.

În al doilea minut, campionul lumii a intrat aproape, lovind atît cu stînga, cît și cu dreapta. Terțiev a schițat și el două-trei lovituri, dar fără efect. Atunci, Johnson l-a prins cu o stîngă, urmată de o fulgerătoare dreaptă. Terțiev a țipat, căzînd în genunchi. Nepoții lui Johnson s-au repezit, ridicîndu-l.

Publicul era emoționat și, totodată, consternat de sfîrșitul rapid al luptei. S-a făcut lumină în circ, și soția campionului mondial a

Relatările unui martor ocular

părăsit loja, deoarece se anunțase că Jack Johnson va dansa cu ea un tangou „brazilian", senzațional pentru vremurile acelea. După trei-patru minute, a apărut negrul (îmbrăcat în sacou), alături de soția sa. Orchestra a început să cînte. Cei doi, lipiți unul de celălalt, se legănau în ritmul tangoului, iar publicul a rămas stupefiat de acest stil „exagerat de dans".

În fiecare zi, la orele 17, venea trăsura în fața hotelului Palace și „muscalul" îi plimba pe soții Johnson la șoseaua Kiseleff, pînă la vila cu clopoței. Semnatarul acestor rînduri îi aștepta în fața hotelului, cu bicicleta. Urmăream apoi trăsura. La capătul plimbării, Johnson se dădea jos și făcea o scurtă promenadă. Eu treceam lîngă el, mai înapoi, măsurînd din ochi marea diferență de înălțime dintre noi.

...Dar, să ne oprim la o serie de amănunte legate de cariera lui Johnson.

În 1908, canadianul Tommy Burns îi cedase titlul, fiind învins prin k.o. Johnson, avea să fie primul boxer de culoare, campion mondial la categoria grea.

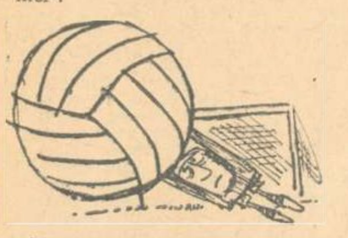
Rasiștii din țara sa nu se împăcau însă, cu gîndul că titlul suprem aparține unui negru. Cum nu găseau un boxer alb de talia lui Johnson în anul 1910 i-au cerut ex-campionului James Jeffries să reintre în ring. Înaintea meciului, Johnson a fost de mai multe ori amenințat cu moartea, iar unele ziare, îndeosebi din statele sudice, au dus campanii violente împotriva lui. În ziua sorocită pentru marea întrecere, organizatorul Tex Richard a stat personal la poarta de intrare a arenei și i-a... percheziționat pe spectatori pentru a vedea dacă nu cumva sînt înarmați. Și totuși, înaintea primului sunet de gong, un spectator, rămas nedescoperit (firește!), a tras un foc de revolver în direcția lui Johnson, dar glonțul a nimerit prosopul care atîrna pe corzile ringului. Johnson a rezistat acestei atmosfere și a cîștigat. În 1915, el a fost, însă, învins prin k.o. de Jess Willard, sub amenințarea gangsterilor, dar după ce se asigurase că soția sa a reușit să plece din arenă cu suma de 30 000 de dolari.

După scurt timp, a îmbrățișat profesia de pastor. Într-o zi a fost găsit împușcat la New York, la rigola unui trotuar...

Ștefan BUZDUGAN

RĂSPUNDE Ion Poștașu

C.I., GILĂU. N-am înțeles de ce îmi scrieți dv., și nu prietena dv., Lucia, despre care ne informați că are 16 ani, că urmează o școală de dactilografie și că iubește fotbalul **„la nebunie"**. Dacă nu este singura fată din Gilău, în inima căreia s-a aprins pasiunea pentru fotbal, probabil că și în această localitate va lua ființă, într-o zi, o echipă feminină de fotbal. Imaginea cu care încheiați scrisoarea, este frumoasă, dar nu văd cum ar putea deveni o realitate: **„ar vrea să ajungă o mare fotbalistă, să centreze măcar o dată pe fruntea lui Dumitrache"**. Chiar dacă va remania, cîndva, lotul național, mă îndoiesc că Angelo Niculescu și-a pus în gînd să apeleze și la femei!

MIRCEA JIANU, CRAIOVA. Propunerea pe care o faceți Federației române de fotbal este aceea de a mări la trei numărul echipelor ce ar urma să retrogradeze din divizia A, în divizia B, locurile lor rămînînd să fie ocupate de cele două echipe „capi de serie" în „B" și de o a treia formație din eșalonul secund, desemnată după un baraj între echipele de pe locul al doilea. **„Adoptîndu-se această propunere, atît divizia A, cît și divizia B ar deveni mai pasionante".** Nu contest acest lucru, dar ținînd seama că există o diferență sensibilă de valoare între echipele de „A" și cele de „B", nu mi se pare atît de fericită ideea de a se face acest schimb de ștafetă, care înseamnă, practic, un rabat de calitate. Mergîndu-se pe linia aceasta, cineva ar putea propune, într-o zi, să retrogradeze jumătate dintre echipele de divizia A, pe același considerent al creșterii interesului pentru întrecerile respective. Eu cred că nu s-ar obține altceva, decît o creștere a tensiunii, privite sub toate aspectele, inclusiv cel medical!

NICOLAE MORAR, COMUNA ERIU SÎNCRAI 1) Dintre cele 16 echipe care participă la campionatul diviziei A, numai Dinamo, U.T.A. și Steaua joacă, de la înființare, în această grupă fruntașă. Celelalte echipe nu s-au putut menține tot timpul în divizia A. Într-o evidență separată figurează Universitatea Craiova, care, promovînd din B în A, a rămas neclintită în această categorie, de mai multe ori numărîndu-se printre formațiile clasate pe locuri fruntașe. 2). Nu există situație de ofsaid, în prima fază, la executarea unei lovituri de colț.

RADU MANEA, CÎMPINA. Floyd Patterson are 36 de ani. Avea 17

ani, în 1952, cînd a devenit campion olimpic la categoria mijlocie, obținînd victoria prin K.O., în prima repriză, asupra lui Vasile Tiță. Nici prin cap nu-i trecea atunci lui Tiță că boxează cu viitorul campion mnodial la toate categoriile!

IOSIF SUTH, CLUJ. „În afară de Cluj, mai există în țară alt oraș care să aibă echipă de fotbal în divizia A, dar să n-aibă, în schimb, în divizia B?". Țineți neapărat? S-ar putea ca la anul să aibă! Pușchea pe limbă ar spune cei de la C.F.R. Cluj!

ASOCIAȚIA SPORTIVĂ BETONUL, CRAIOVA. Ne scrieți: **„La meciul dintre Aripile și Betonul, un jucător al echipei Aripile, executînd o lovitură de la 11 metri, a trimis mingea în bară. Mingea a revenit la același jucător, care a tras și a înscris.** Arbitrul de centru nu a acordat golul, dar tușierul Gheorghe Ionescu, înconjurat de jucătorii de la Aripile, a arătat că golul este valabil. **Arbitrul de centru a rămas, însă pe poziție, reluînd jocul cu o lovitură liberă indirectă. După meci, însă, în foaia de arbitraj, a trecut și acest gol!".** Ne-am interesat despre acest caz. Se pare că arbitrul de centru n-a făcut altceva decît să-și repare propria-i greșeală, la faza cu pricina. Balonul lovise, este adevărat, bara, dar **fusese atins; și de portar, înainte de a ajunge la jucătorul care a executat lovitura de la 11 metri.** În această situație, golul este perfect regulamentar. Dacă mingea, din bară, ar fi revenit direct la fotbalistul care șutase, el ar fi comis o încălcare a regulamentului, jucînd a doua oară mingea, astfel că golul n-ar mai fi fost... gol, ci s-ar fi transformat într-o simplă lovitură liberă indirectă. Împotriva echipei în culpă.

ilustrații: N. CLAUDIU

În căsuța din Timișoara unde trăiește fostul portar al Ripensiei

Pavlovici nu-i singur...

În Timișoara, undeva pe o stradă din cartierul Mehala, o căsuță modestă, ascunsă printre pomi cu zarzări înfloriți. Cîndva, un bărbat încărunțit, dar cu trăsături energice, ieșea pe la poartă seara, ca să stea la taclale cu vecinii. Acum, însă, el s-a refugiat între cei patru pereți ai casei, și lumea îl vede din ce în ce mai rar. Rudolf Pavlovici, fostul portar al Ripensiei, e nevoit acum, copleșit de boală, să-și caute sprijinul în două bastoane... Pavlovici își caută acum liniștea în fotoliul său, citind, sau visînd la vremurile de odinioară cînd „pantera" mlădioasă zbura după mingile șutate de „tiraliorii" Bodola, Ploeșteanu, Baratki sau Petea Vîlcov...

...Și, totuși, oamenii nu l-au uitat pe Pavlovici... Chipul lui s-a luminat de bucurie, cînd în pragul ușii au apărut doi bărbați! Unul din ei i-a zîmbit:

— Credeai că trec prin Timișoara, fără să te văd?

A urmat o îmbrățișare lungă, prietenească. Pavlovici a simțit lacrimile umezindu-i pleoapele. Mircea David, „Il Dio", marele său „rival" de la Venus, se afla acolo lîngă el, împreună cu Vasile Deheleanu, care asista tăcut, puțin emoționat, la revederea celor doi portari ai naționalei... Cei doi portari au redeșteptat amintirile, mai ales pe cele hazlii, și nici n-au simțit cum seara căzuse peste orașul de pe Bega...

— Am pierdut trenul de nouă, a exclamat „Il Dio". Dar nu-i nimic. Plec cu cel de la miezul nopții...

...Au trecut, apoi, alte zile... Pavlovici, din fotoliul său, lăsa cartea jos, șoptind visător: „oamenii nu mă uită, totuși". Și, iată, în altă zi, la ușa lui a mai bătut un oaspete. Tot un fost portar... Pavlovici a surîs:

— A, da, cum să nu-mi amintesc de d-ta... Toma... Concurentul lui „Top"... Sigur. Te-am văzut... de multe ori la C.C.A. Aveai același stil ca și mine. Atent, sobru, fără „înflorituri".

Costică Toma, actualmente antrenor la U.M.T., venise să-l regăsească pe cel ce fusese idolul copilăriei sale.

Au urmat cîteva zile ploioase, de primăvară capricioasă, dar într-o vineri soarele a răsărit iarăși... pe cer și în privirile lui Pavlovici... O ceată de băieți i-a umplut din nou casa. Erau fotbaliștii de la C.F.R Timișoara, în frunte cu antrenorul Tache Macri... Gaboraș venise și el, cu brațul drept ghipsat într-o armătură complicată... Zîmbea, totuși:

— Ce să-i faci, Rudi baci? Asta-i meseria noastră, a portarilor. Periculoasă, a naibii... dar tare frumoasă, zău!...

Pavlovici i-a pipăit brațul cu pricina:

— Și eu am purtat drăcii din astea. Le cunosc bine de tot. Dar fotbal fără necazuri... nu se poate.

Macri a aruncat, apoi, o întrebare, pe care și-a pregătise de mult:

Două dintre diamantele Ripensiei: *Pavlovici* (dreapta) și *Kotormani*.

— Spune-le dumneata maestre Pavlovici, care crezi că era „secretul" victoriilor Ripensiei?

„Pantera" a cuprins cu o privire toată echipa, și a răspuns fără ezitare:

— Eram toți pentru unul și unul pentru toți. Nu căutam să ne păcălim între noi. Munceam cot la cot. Nu trăgea nimeni pentru celălalt. Iar la antrenament, năduşeam toți la fel! Asta e. Asta înseamnă o echipă!

...Spre seară, au plecat și jucătorii timișoreni. Pavlovici a rămas singur... Dar nu pentru multă vreme, el știe acum, prea bine...

George MIHALACHE

Reflecția unui fotbalist

Ca să vezi! Arbitrul poate acorda oricîte lovituri libere dorește, iar eu, ca jucător, nu pot „acorda" măcar o singură lovitură, să țină minte adversarul!

Din colțul ringului

● **Gongul este bara boxerilor. Uneori îi salvează de k.o.**

● **Centura de campion o porți atît cît te ține cureaua.**

● Cei mai puternici pugiliști sînt judecătorii galei. Înving cîteodată la puncte pe un boxer, fără a încrucișa mănușile cu el.

Victor TEODOR